

Problém hudební historiografie zabývající se rudolfínskou dobou v Čechách je evidentní. V prostředí mimořádných skladatelských postav císařského dvora, velkého množství importovaných hudebních tisků, pečlivě uchovaných a evidovaných dvorských dokumentů, ubytovacích knih a dalších pramenů, většinou již konzistentně zpracovaných našimi i zahraničními badateli, zřetelně reflektujeme dvorské hudební aktivity v Praze a jejich vlivy mimo dvůr i hlavní město. Vedle toho pak z dochovaných zlomků tušíme také jisté hudební projevy v měšťanském prostředí. Tyto zlomky jsou však natolik nesourodé, že neumožňují syntetický pohled na předbělohorskou hudební kulturu v Čechách a pokud se jimi česká hudební historiografie zabývala, šlo vždy o analýzy konkrétního hudebního pramene bez většího důrazu na propojení s historickým kontextem. Vzniklo tak za posledních padesát let velké množství individuálních vstupů do dějin měšťanského hudebního procesu, které však pro geografickou, časovou a tematickou odloučenost jednotlivých dochovaných pramenů neumožňují vidět historický vývoj jako celek. O hudebních projevech robotného a takřka bez výjimky negramotného lidu nevíme vůbec nic. Historická věda může stavět své výklady pouze na základě dochované faktografie. Problém je v tom, že faktografie není historie, i když si to dosud mnoho historiků myslí. Na základě stále stejné a téměř neměnné faktografie vznikaly a stále vznikají kontroverzní, vzájemně se vyvracející výklady.